

jedna

SAN FRANCISCO, SOUČASNOST

Je pozdní podzim a dnes je v San Francisku podivně horko. Ranní mlha se zvedla a na mou světlou kůži dopadají sluneční paprsky, jenže mě nehřejí. Poslední rok se slunci můžu vystavovat, jak chci, stejně se neopálím a pořád je mi zima. Takhle je to pokaždé, když se blíží smrt. Tohle tělo se mnou prošlo peklem a už to v něm začíná být cítit.

S bolestivým trhnutím se zakloním na jednom z ocelových lehátek rozmístěných okolo bazénu na střeše domu, kde mám byt. V okázalém skleněném věžáku, plném ostrých úhlů a modrých odstínů, který ční nad čtvrtí Soma. Na hladině se leskne slunce a dokonce i přes široké sluneční brýle je pro mě světlo příliš ostré. Zamrkám a přitom si všimnu kolibříka, jak si razí cestu ke střešní plošině a bláznivě přelétá mezi rubínovými květy povijnice, které se hrnou ven z pozinkovaných květináčů, co jsem koupila na místním bleším trhu. Vždycky mě překvapí, když se tady objeví ptáci. Na dvacátém poschodí ve středu města. Jak věděl, že tu jsou kytky? Zavedl ho sem nahoru instinkt nebo šťastná náhoda?

Kdybych zkusila odletět, měla bych taky takové štěstí a našla, co hledám?

To, jak žiju – v nestálém chladu, s bolestí, která mi vystřeluje v pravidelných intervalech do kloubů, s dýchavičností provázející každý můj pohyb –, rozhodlo za mě. Protentokrát je mé tělo tak unavené jako má duše. Šest set let ji vláčím po celé zeměkouli a nastal čas zanechat tohoto života a zjistit, co přichází

po něm. Lhala bych, kdybych řekla, že nemám strach, ale pokaždé, když na to myslím, mi vzrušením přejede mráz po zádech. Je to už tak dávno, co jsem podnikla cestu do neznáma.

„Tehle výraz znám. Na co myslíš?“ zeptá se Charlotta, má nejlepší přítelkyně, když vyjde na plošinu skrze skleněné dveře. Nese podnos s ledovým čajem ve sklenicích, které jsou zvenku celé zvlhlé a vypadají, jako by se na nich třásly diamanty. Když si jednu vezmu, krůpěje spadnou na zem a v mžiku se vypaří.

Posunu si sluneční brýle až do tmavých vlasů a usměju se na Charlottu.

„Na nic,“ lžu. „Jen si užívám sluníčka.“

O tom, že se chystám umřít, nemůžu říct nikomu, dokonce ani Charlottě ne. Cyrus by mě nikdy odejít nenechal. Ne bez boje a ten bych určitě prohrála. Chci se především osvobodit od muže, jehož pěsti, slova a železná vůle mě kontrolují. Od muže, který ze mě udělal to, co jsem.

Charlotta se na mě podívá, přivře oříškové oči, ale nic neřekne. Po dvou stoletích přátelství jí na mě nic neunikne, ale zase vím, že do mě nebude vrtat. Vážím si jí za to, že mě chápe a bere takovou, jaká jsem. To mi bude chybět nejvíc, až odejdu. Taky slunce. Ale pokud má můj plán vyjít, nemůžu myslet na to, co nechám za sebou.

Charlotta obejde celou střešní plošinu a nabídne nápoje ostatním přátelům. Jared vytáhne placatku, aby si čaj přiostril, a vypadá pořád jako pirát, kterým byl v roce 1660, kdy jsem ho potkala poprvé. Řada cvoků a kroužků, jež zdobí jeho ušní lalůček po celé délce, připomíná skalnaté pobřeží. Amelie drink odmítne. Světle blondaté vlasy jí na slunci září a tmavé opálení je v protikladu s mou mléčnou pletí.

Když se Charlotta přiblíží k Sebastianovi, který má dlouhé dredy stažené do nízkého culíku, na tváři jí hraje nesmělý úsměv. Sebastian leží na oranžovém kovovém zábradlí, které

obíhá plošinu dokola. Všimnu si, jak se jeho prsty lehce dotknou jejích, když si bere čaj. Charlotta, trochu v rozpacích, potřese hlavou a měděné lokny jí spadnou do obličje.

Její zrzavé vlasy se mi vždycky líbily a ani se moc neliší od vlasů, se kterými se narodila. Všichni máme podobnou zkušenost: od té doby, co z nás Cyrus udělal převtělence, jsme vyzkoušeli různé druhy těl. Stará, mladá, mužská, ženská. Shodli jsme se ale, že nás to příliš mate, a začali jsme si hledat formy, které připomínají naše lidské já. Už několik století se převtěluju stále do jedné podoby – hnědé oči, dlouhé hnědé vlasy.

Skleněné dveře se opět otevřou a na plošinu za námi přijde Cyrus, náš vůdce. Má na sobě dobře stríženou černou košili, která zvýrazňuje jeho platinové vlasy a vysokou štíhlou postavu. Na krku mu visí lahvička s elixírem, co z nás udělal převtělence. Ačkoliv kouzlo, jež jsem při pohledu na něj kdysi pociťovala, už dávno vyprchalo, musím uznat, že je krásný.

Posadí se vedle mě. Zatímco mě sleduje ledově modrýma očima, rukama mi majetnický projede vlasy. Zamrazí mě v zádech, ale neodstrčím ho.

„Chci se domluvit na večírku pro Seru,“ řekne nám. Ano, večírek na mou počest. I když výstižnější by byl název poprava.

S námahou se posadím a na chvíli se mi zatočí hlava. Když se mi zrak rozjasní, spatřím kolibříka, jak se třepetá nad trsem lilí tak, že z křídel má jen červenou rozmazanou skvrnu.

„Uděláme to ve Smaragdovém městě,“ oznámí Cyrus a Ameliiny oči se rozzáří. Smaragdové město je nejexkluzivnější noční podnik v San Francisku. Nedostalo se do něj už mnoho důležitějších a krásnějších lidí, než je Cyrus.

Jared uznale pískne, a když se přisouvá na židli blíž k Cyrusovi, kov zaskřípe o betonovou podlahu.

„Chceš to mít skutečně dokonalé, co?“

Amelie se zachichotá a natočí se zády ke slunci.

„Nestává se často, aby si naše světice Sera uráčila vzít nové tělo.“

V jejím hlase rozpoznám zlomyslný tón, ale neřeším to. Má pravdu. Oddalovala jsem tuhle chvíli, jak nejvíc to šlo. Těla měníme asi po deseti letech. I když je nové tělo už nemocné, zničené a uštvané léty špatného zacházení, jakmile přeneseme naše duše, obnoví své síly. Jenže energie, kterou vynakládáme k uzdravení těla, je zároveň i jeho zkáza a během následujících pěti deseti let vede k selhání orgánů. Na rozdíl od svých přátel se snažím zůstat v jednom těle co nejdéle, než abych je ledabyle střídala, jako když si zkouším šaty. Dokonce ani Charlotta si ze zabíjení nedělá žádné výčitky. *Je to náš jediný způsob, jak zůstat naživu*, říká. *Proč ten dar nevyužít?*

„Ty můj miláčku,“ zašeptá Cyrus něžně a přitáhne si mě k sobě. Snažím se k němu neschoulit. „Po tomhle těle se mi bude stýskat. Ještě jeden týden. Ale neboj se, najdeme ti nějaké stejně krásné.“

Amelie se zamračí a otočí hlavu.

Cyrus mě miluje, o tom jsem nikdy nepochybovala. Jsem jeho první dílo, jediná spojitost s jeho skutečnou minulostí, s tělem, do kterého se narodil. Řekl mi to sám a tolik mě přitom mačkal v náruči, že se mi do druhého dne udělaly modřiny. „Serafino, bez tebe bych umřel.“

Co udělá, až odejdu?

Jared a Sebastian budou v pořádku, dokud budou plnit příkazy. Amelie bude beze mě spokojenější – vždycky byla do Cyruse zakoukaná. Dělán si ale starosti o Charlottu. Cyrus ji neměl nikdy rád.

Charlottu jsem potkala v New Yorku na počátku 19. století. Koupila jsem si u ní květiny na trhu Five Points a k Cyrusovu zděšení se s ní spřátelila. Brala jsem ji na nákupy šatů, které by si sama nikdy nemohla dovolit, a ona mě obveselovala historikami o svých sedmi bratrech. Když se jednoho rána u svého

stánku neobjevila, šla jsem ji hledat k ní domů a našla ji a jejího mladšího bratra Jacka, jak prohrávali boj se spálou.

Prosila jsem Cyruse, aby mi dovolil ji zachránit, až nakonec souhlasil jen proto, abych zmlkla. Myslím, že si vůbec neuvědomil následky. Konečně jsem měla spojence, někoho, kdo znal mé skutečné já. Abych měla přítelkyni, udělala jsem z Charlotty zabijáka a na věky toho budu litovat.

Kolibřík se přiblíží k zábradlí, klesne pod něj a pak vzlétne vysoko k nebi. Všimnu si, že ho ze svého místa o dvě lehátka dál sleduje i Amelie. Když ji Cyrus přeměnil, byla provazochodkyně a „létání“ bylo její živobytí.

Cyrus se obrátí ke skupině.

„Amelie, ty máš na starosti seznam pozvaných. Samozřejmě pod mým *přísným* dohledem.“ Její tvář se rozzáří. „Chci, aby měla Serafina co největší výběr.“

Chce největší výběr sám pro sebe. Vybral by za mě tak jako vždycky. Má svůj typ: postava jako proutek, dlouhé tmavé vlasy, snědá pleť. Byla by to nějaká neúspěšná modelka, co se dala na drogy, nebo ctižádostivá básnířka se sklonem k šílenství, která by se jinak nedožila třiceti. Pro mě už dávno není podstatné, jak moje tělo vypadá. Záleží mi jen na tom, aby můj nový hostitel buď nechtěl žít, nebo si žít nezasluhoval.

Jednu podmínku ovšem mám.

„Amelie,“ řeknu, „prosím tě, nezvi nikoho moc mladého.“

Uculí se na mě, ale není v tom nic krutého. Jen holý fakt.

„Neboj se, můžeš jít pak rovnou ke zpovědi.“

„Jarede,“ pokračuje Cyrus, „ty se postarej o bezpečnost. Nechci tím pověřovat zaměstnance klubu, potřebujeme tým, co bude diskrétní.“

„Jasně, Cyrusi,“ přikývne Jared a shrne si černé vlasy z potovaného krku.

Při zmínce o bezpečnosti se mi do žil vlije adrenalin. Jared si

nedovolí chyby. Ví, že tohle je něco víc než jen obyčejná taneční zábava. Někdo tam zemře.

Snažím se kontrolovat svůj dech, který je teď rychlý a povrchní. Sklopím oči a nutím se, abych si přestala nervózně hrát s velkým prstenem na levé ruce. Starodávný granát zachycuje sluneční svit jako sklenka červeného vína. Nebo krve.

Před několika týdny v mlhavém Hayes Valley jsem přesvědčila Cyruse, aby mi ho koupil.

„Je to viktoriánská starožitnost,“ poznamenala prodavačka. V duchu jsem děkovala dalšímu zákazníkovi, který právě v tu chvíli odpoutal její pozornost, a ona tak nemohla pokračovat. Nebyla to totiž jen viktoriánská cetka. Byl to jedový prsten s tajnou schránkou pod krvavě rudým kamenem. Nevešlo se toho do ní moc, tak akorát špetička prachu nebo jedna pilulka. To stačilo.

Sebastian, který zatím mlčel, na mě znepokojeně pohlédne.

„Jsi v pořádku? Vypadáš unavená.“

Ucítím, jak Cyrus vedle mě ztuhne.

„Je v pohodě,“ řekne chladně. „Vidě?“

Poznám, že uvnitř je vzteky bez sebe. Nesnáší, když si kdokoli jiný myslí, že ví, jak se cítím, protože tahle schopnost je povolena jen jemu jedinému.

Slabě se usměju. „Jsem jen... nervózní.“

Cyrus těžce vzdychne a postaví se. Slunce kolem jeho platinových vlasů vytváří něco jako svatozář.

„Myslím, že pro dnešek je to všechno. Pokračovat budeme později. Sebastiane, potřebuju, abys připravil muziku.“

Sebastian se blýskne jedním ze svých vzácných úsměvů, při kterém mu bílé zuby proti hnědé kůži zazáří. Hudba je to jediné, co ho zajímá. Hudba a Charlotta. Doufám, že ji utěší, až budu pryč. A ochrání. Pokud ji totiž bude Cyrus podezřívat z účasti na mém úniku... no, zabil už pro mnohem míň.